

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав,
в публично заседание на 11.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10550** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс във вр чл.10, ал.1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община.

Образувано е по жалба на В. Р. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат Д. Й. Ч. срещу Решение по Протокол № 9/20.09.2023 г., издадено от Комисията по чл.10, ал.1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖСО) при Район „П.“ – Столична община, с което е отказано на В. Д. включване в картотеката на нуждаещите се от жилище на Район „П.“. В жалбата посочва, че атакуваното от нея решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано, поради допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон и поради това моли да бъде отменено изцяло. Претендира съдебни разноски.

Ответникът Комисията по чл.10, ал.1 от НРУУРОЖСО при Район „П.“ – СО оспорва жалбата, като на първо място я счита за недопустима, като насочена против акт, който не представлява административен акт и не подлежи на обжалване и моли производството по нея да бъде прекратено. Оспорва я и като неоснователна и като такава моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на съдебни разноски - юрк. възнаграждение в размер на 200лв и прави възражение за прекомерност за претендираното от жалбоподателката като съдебна разноска адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е взела становище по жалбата.

Съдът като взе предвид представената пред него административна преписка и становищата на страните, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл.139, ал.1 от АПК, от лице, имащо правен интерес и срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна, поради следното:

От приетата по делото административна преписка се установява, а и по делото не се спори, че на 23.08.2023г жалбоподателката Д. е подала до Кмета на район „П.“ – Столична община заявление, ведно с приложения, за включване в картотеката на нуждаещите се от жилище граждани при район „П.“. То е разгледано от ответната комисия, сформирана със Заповед на Кмета на район „П.“ № РПД21-РД91-143 от 05.12.2021г, която в състав от трима от общо петте члена е постановила процесното решение и е отказала включването ѝ в картотеката. Посочено е правно основание за отказа - чл. 6, ал.1 и ал.2, т.1 от НРУУРОЖТСО, като ал.1 изисква заявлението да бъде подадено в районната администрация по настоящ адрес и в приложената към него декларация да бъде посочено ЕГН на заявителя – изисквано от ал.2, т.1 от цинираната разпоредба.

Това решение се обжалва по делото като на първо място В. Д. посочва, че то не е подписано от всички членове на колективния орган, а и постановено при отсъствие на двама от членовете ѝ.

На второ място заявява, че актът не съдържа нормативно определените от чл.59, ал.2 от АПК реквизити, тъй като не са посочени обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване, липсва ясно и недвусмислено обективирана воля на административния орган. Според жалбоподателката наличието на мотиви в акта означава той да съдържа конкретни съображения за неговото издаване, които да бъдат напълно относими към приложимата материалноправна норма, а в случая не били посочени никакви съображения, били само маркирани без да може да се установят действителните доводи на Комисията и на това основание актът ѝ следвало да бъде отменен.

Третото оплакване е че ответникът не бил изпълнил процесуалното си задължение по чл.7 от АПК да изследва и установи действителните факти от значение за конкретния случай, съгласно задължението му по чл.35 от АПК. А ако той е считал, че искането, с което е сезиран не отговаря на изискванията на закона, то в съответствие с изискването на чл.30. ал.2 от АПК е следвало да даде указания на жалбоподателката да отстрани недостатъците по него. След като не бил дал такива указания, а постановил решението си, административният орган бил допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до нарушение на материалния закон.

По така подадената жалба ответникът прави възражение на първо място за нейната недопустимост, тъй като ответната Комисия не е административен орган и издаденият от нея акт не представлява индивидуален административен акт, който да подлежи на самостоятелно обжалване. Позовава се на изричния текст на чл.10, ал.4 от НРУУРОЖТСО, съгласно който актовете на Комисията се обжалват пред Кмета на района в 14-дневен срок от връчването им и едва след като Кмета се произнесе с акт, то последният ще подлежи на обжалване по съдебен ред.

Освен за недопустима счита жалбата и за неоснователна. Постановеното от ответника решение е обосновано, Комисията се е позовала на приложимата правна норма, изискваща подаване на заявлението до районната администрация по настоящ адрес, а декларираният и установеният настоящ адрес на Д. е в район „Л.“, който е именно и мотивът за отказ. Поради това счита, че отказът му е мотивиран и постановен от колективен орган, действал в законен състав.

По така заявените становища от страните и при извършения от съда служебен контрол за законосъобразност на обжалвания акт намира, че решението е издадено от компетентен административен орган и в законен състав – от определените общо пет нейни членове, решението е взето от присъстващи трима, като отсъствието на останалите двама е по обективни причини. Нито разпоредбите на НРУУРОЖСО, нито тези на Закона за общинската собственост и Закона за местното самоуправление и местната администрация, на основание на които е приета НРУУРОЖСО, изискват заседанията на Комисията да се провеждат при присъствието на всички нейни членове, поради което следва да се приложат общите принципи на цитираните нормативни актове за изискване на формирано мнозинство от повече от половината членове, за да се вземе валидно решение.

Решението не страда и от пороците по чл.168, ал.2 от АПК, изискващи обявяването на неговата нищожност, поради което съдът дължи произнасяне на първо място по направеното в процеса от ответника възражение за недопустимост на жалбата.

Вярно е, както посочва и ответникът, че в издадения от него акт изрично е посочено, че той може да бъде обжалван пред Кмета на района в 14-дневен срок и по този начин е възпроизведен текста на чл.10, ал.4 от НРУУРОЖТСО, но следва да се вземе предвид разпоредбата на чл. 148 от АПК даваща право на засегнатото лице да обжалва административния акт и направо пред съда, ако не го е обжалвал по административен ред и срокът затова не е изтекъл. При наличието на противоречие между тези две правни норми приложение ще намери разпоредбата на чл. 148 от АПК, като по-висок по степен акт спрямо Наредбата, в съответствие с правилото на чл. 15 от Закона за нормативни актове. В този смисъл е и определение № 15028 от 7.12.2017 г. на ВАС по адм. д. № 13338/2017 г., III о., докладчик председателят В. П.. Следователно, като засегнато лице, за жалбоподателката е възникнало право на жалба срещу взетото от ответната Комисия решение, която тя надлежно е упражнила, т.е. жалбата е допустима.

По отношение на основанието за постановения отказ за картотекиране на жалбоподателката, съдът го намира за основателен, тъй като няма спор, а и се установява от представените от жалбоподателката документи пред административния орган, че постоянният ѝ и настоящ адрес са в район „Л.“, а не в район „П.“, т.е. тя не отговаря на изискването на чл. 6, ал.1 от НРУУРОЖТСО да е подала заявлението в районната администрация по настоящ адрес. Същото, доколкото не се оспорва нито в административното производство, нито пред съда, не води до задължение за административния орган за изисва допълнителни данни, а е самостоятелно условия за постановяване на отказ. Това е и извършено от ответника, което съдът намира за законосъобразно и подадената срещу акта му жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора и предвид липсата на фактическа или правна сложност на

спора, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Мотивиран от горното, съдът

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Р. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат Д. Й. Ч. срещу Решение по Протокол № 9/20.09.2023 г., издадено от Комисията по чл.10, ал.1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община при Район „П.“ – Столична община, с което е отказано на В. Д. включване в картотеката на нуждаещите се от жилище на Район „П.“.

ОСЪЖДА В. Р. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат Д. Й. Ч. да заплати в полза на Район „П.“ – Столична община сумата от 100лв, представляваща съдебни разноски по делото – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: